

အောင်မြင်စာပေ

ဒေါက်တာ

ထွက်ခွာလျက်

အခန်း(၁)

‘အမယ်လေး... ကယ်ကြပါ... ကျွန်မကို ကယ်ကြပါ...’

မြတ်စွာဘုရား...။

ဒါ... ဒါ... ဘယ်ကအသံလဲ။

မေမြတ်နိုး bathtub ထဲတွင် အသာမှေးကာ ရေစိမ်နေရာမှ အလန့်
တကြား အမြန်ခုန်ထွက်လိုက်တယ်။

ရင်ထဲမှာ တဝုန်းဝုန်း ဖြစ်နေမိတယ်။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ... အသက်အန္တရာယ်အတွက် ကြောက်
မက်ဖွယ်ရာ ချောက်ချောက်ချားချား အော်ဟစ်လိုက်တဲ့ အသံ...။

အသံက တိုးသဲ့လှပေမယ့် ဟော့ဒီအနီးတစ်ဝိုက်က ကြားလိုက်ရတာ
။

အသေအချာ ပြောရရင်...

ဟော့ဒီ ရေချိုးခန်းထဲက...။

မေမြတ်နိုးကျောပြင် စိမ့်ခနဲ ဖြစ်သွားရပြီး တန်းပေါ်က ဂါဝန်ကို အ
မြန်ဆွဲချ ယူဝတ်လိုက်တယ်။

မြန်ဆန်လှတဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ရေချိုးခန်းအပြင်ကို ဘယ်လိုရောက်
လာခဲ့မိမှန်း မသိတော့...။

အဝတ်လဲခန်းထဲ ရောက်သည့်တိုင်အောင် စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်
ကြိုးစားပေမယ့် ခုထိတော့ ရင်ထဲ မငြိမ်လှသေးဘူး။

စားပွဲပေါ်လက်ထောက်ပြီး ပြတင်းပေါက်အပြင်က မြင်ကွင်းကို အမှ
တ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်မိတယ်။

မမြင်ရဘူး...။

နံနက်စောစော မိုးရွာပြီးကာစမို့ ပြတင်းမှန်မှာ ရေငွေ့တွေ ပိတ်ဖုံး
လို့ နေတယ်လေ။

မေမြတ်နိုး hair dryer ကို ပလက်ထိုးလိုက်ရာ...

‘ဖျစ်... ဖျစ်...’

‘အ...’

ကျဉ်ခနဲ ဖြစ်သွားတာမို့ ခပ်တိုးတိုး အော်လိုက်မိတယ်။

ခုလို တစ်ခါမှ ဓာတ်မလိုက်ဖူးပါဘူး။

လက်တွေလည်း ခြောက်သွေ့နေရဲ့ သားနဲ့ ...။

ထူးခြားမှုတွေကြောင့် စိတ်ရှုပ်သွားမိသော်လည်း မေမြတ်နိုး စဉ်း
စားမနေတော့ဘဲ ခေါင်းကိုခါယမ်းပြီး ပြတင်းမှန်ကိုသာ ဒရိုင်ယာနဲ့ အပူ
ပေးလိုက်မိတယ်။

မှန်ချပ်ဟာ ခြောက်သွေ့သွားတော့... အပြင်မြင်ကွင်းတွေ ထင်ရှားပီ
သလာပြီ။

မေမြတ်နိုး ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဟိုဘက်ခြံကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိ

တယ်။

ခြံကျယ်ကြီးတွေနဲ့ လူနေကျပါးလှတဲ့ ရပ်ကွက်မို့ ဟိုဘက်ခြံကို တလောကမှ လူသစ်တွေရောက်လာတော့ သူမ သဘောကျခဲ့မိသေးတာပေါ့။

အိမ်နီးချင်းအဖော်ရအောင် သွားပြီးမိတ်ဆက်ထားဦးမှ ဟု တွေးလိုက်မိတယ်။

ထိုသို့ အတွေးမှ မဆုံးသေးဘူး... ထိုအိမ်ထဲက ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက် ထွက်လာတာ တွေ့လိုက်ရတယ်။

ဇနီးမောင်နှံ...။

အင်း... ဇနီးမောင်နှံပဲ ဖြစ်ကြမှာ ပါ။

ဟင်... ဘာဖြစ်နေကြပါလိမ့်...။

အသံတွေ သဲသဲကွဲကွဲ မကြားရပေမယ့်... လက်ဟန်ခြေဟန် အမူအယာတွေ ကြည့်ရတာ ဒေါသတကြီး ရန်ဖြစ်နေကြတဲ့ ပုံပဲ။

မေမြတ်မိုး စိတ်ဝင်တစား မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေမိဆဲ...။

‘မိုးရေ... ကိုယ်သွားတော့မယ်ဟေ့’

မောင် လှမ်းအော်သံ ကြားရတော့မှ သူမ စိတ်အာရုံတို့ သတိပြန်ဝင်လာတော့တယ်။

‘လာပြီ မောင်ရေ... လာပြီ’

မေမြတ်မိုး အောက်ထပ်ကို အမြန်ပြေးဆင်းခဲ့ရတော့တယ်။

‘အိုး... မောင်က အင်္ကျီတောင် လဲပြီးပြီ၊ ကျွန်မကို ဘာလို့ မစောင့်တာလဲ’

ဆေးရုံသွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေတဲ့ မောင့်ကို တွေ့တော့ ကျွန်မ အံ့
ဩသွားရပြန်တယ်။

‘စောင့်ပါတယ်ဗျာ... ခင်ဗျားရေချိုးတာ မပြီးနိုင်လို့ စိတ်မရှည်တာနဲ့
ကိုယ့်ဘာသာ ယူဝတ်လိုက်တာ’

ကျွန်မ နှုတ်ခမ်းတွန့်လိုက်မိတယ်။

မောင် ဝတ်ထားတာ ကြည့်လိုက်ဦး...။

အပေါ်က ရုပ်လက်ရှည်က မိုးပြာရောင်။

အောက်က ပိုးတွဲလုံချည်က နီညိုကွက်။

‘မောင်ဝတ်ထားတာ ကြီးကလဲ’

ကျွန်မ ဝေဖန်မှာ ကို သိနေတဲ့ မောင်က ကြိုပြီး လက်ကာပြတယ်။

‘ကျုပ် ရုပ်ရှင်သွားရိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး ဒေါ်မေမြတ်မိုး၊ ဆေးရုံသွားရ
မှာ ...’

‘အိုး... သိပါတယ် အထူးကုဆရာဝန်ကြီး ဒေါက်တာ ဦးငြိမ်းချမ်း
အေးရယ်၊ ရုပ်ရှင်မင်းသား မဟုတ်ပေမယ့် လေးဆယ်ကျော်တဲ့ အထိ လူ
ငယ်လေးတစ်ယောက်လို နုပျိုဖျတ်လတ်နေဆဲမို့ ဆေးရုံမှာ လည်း ဟော
ကံဆာဂျင်မလေးတွေက... ဆရာ... ဆရာဆိုပြီး တီတီတာတာလုပ်နေ
...’

‘တော်စမ်း... မိုး’

မောင် ဟိန်းခနဲ ဖြတ်အော်တော့ မိုးစကားမဆုံးခင် ပါးစပ်ကို
လက်ဝါးနဲ့ အမြန်အုပ်လိုက်မိတယ်။

မောင်မျက်နှာ ပျက်နေတယ်။

သိသိသာသာကို ပျက်ယွင်းနေတယ်။

မေမြတ်မိုး စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားရပြီ။

‘မောင်ကလဲကွာ...’

လို့ ရေရွတ်လိုက်မိတယ်။

‘ဘာဖြစ်သွားတာလဲ... မျက်နှာကို သုန်မှုန်သွားတာပဲ၊ ကျွန်မက နောက်တဲ့ ဟာကို’

ကျွန်မ အနည်းငယ် ငြူငြူစူစူ ပြောလိုက်တော့မှ မောင် သက်ပြင်းရှိ ကံပြီး မျက်နှာကိုပြင်ဖို့ ကြိုးစားလိုက်တယ်။

‘ဆောရီးကွာ’

မောင် မျက်နှာကို ခပ်လွှဲလွှဲထားရင်းက ကျွန်မပခုံးကို ညင်သာစွာ ပု တ်တယ်။

‘ကဲ... မောင်သွားတော့မယ်... သတိနဲ့ နေ၊ နေ့လည်ကျရင် ဖုန်း ဆက်၊ ထမင်းစောစောစား၊ အားဆေးသောက်ပြီး တရားအိပ်နော်... ကြားလား၊ နေ့ခင်းပျင်းရင် စာအုပ်ဖတ်၊ မောင် စာအုပ်အသစ်တွေ ဝယ် ထားပေးတယ်၊ မိုးအကြိုက် သရဲတစ္ဆေ ဝတ္ထုတွေလည်း ပါတယ်’

‘ပျင်းမယ် မထင်တော့ဘူး မောင်’

ကျွန်မ လျှို့ဝှက်စွာ ပြုံးဖွဖွလေးပြောတော့ မောင်က မျက်ခုံးပင့် ကြည့်တယ်။

ကျွန်မ ဟိုဘက်ခြံကို မျက်လုံးနဲ့ ကစားပြလိုက်တယ်။

‘ဟိုဘက်ခြံမှာ လူတွေရောက်လာကြပြီ မောင်ရဲ့’

မောင် ပြုံးတယ်၊ အကြောင်းသိတဲ့ အပြုံးမျိုး။

‘အိုကေ... မင်း စပ်စုလို့ ရပြီပေါ့ ဟုတ်လား’

‘အိုး... ခုနကတောင် အမှတ်တမဲ့ ကြည့်လိုက်မိတာ၊ လင်မယားနှစ်ယောက် စကားများ နေတာ မောင်၊ အကြီးအကျယ်ပဲ...’

‘ဪ... ခုမှ သိတယ်၊ လက်စသတ်တော့... မိုးက သူတို့ ကိုချောင်းနေလို့ ကိုယ့်ကိုတောင် အဝတ်အစား မထုပ်ပေးနိုင်တော့တာကိုး’

မောင် ရဲသဲ့သဲ့ပြောတော့ ကျွန်မ ပြုံးစိစိနဲ့ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်မိတယ်။

မောင် ရယ်ပြီး ကျွန်မမေးဖျားကို ဆွဲဖျစ်တယ်။

‘စပ်စုပါ... စပ်စုပါ၊ မိုး မပျင်းတော့ဘူးဆိုရင် ပြီးတာပဲ၊ အရေးကြီးတာက သူတစ်ပါးအတွက်လည်း စိတ်အနှောင့်အယှက် မဖြစ်စေနဲ့ ... ဟုတ်ရဲ့ လား’

ထုံးစံအတိုင်း မောင်က အထီးကျန်လှတဲ့ ကျွန်မဘဝကို နားလည်စာ နာပေးစွာ...

သို့သော်... စိတ်မချနိုင်စွာနဲ့ မှာ တမ်းဒဿန ချွေတော့တယ်...။

ကျွန်မက...

‘အင်းပါ’

လို့ သာ မောင်ကျေနပ်အောင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်မိပါတယ်။

သေချာတာက...

ဟိုဘက်ခြံက ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်ဟာ ကျွန်မရဲ့ စိတ်အာရုံတွေကို လွှမ်းမိုးဖမ်းစားထားလိုက်ပြီ ဆိုတာပါပဲ။

မောင် ဆေးရုံထွက်သွားတာနဲ့ အိမ်မှာ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီပေါ့။

ကျွန်မမှာ အဖော်ဆိုလို့ သိပ်ကိုသစ္စာရှိပြီး သိတတ်နားလည်တဲ့ အယ်လ်ဇေးရှင်းခွေးကြီး ရမ်ဘိုပဲ ရှိတယ်။

မောင် ထွက်သွားပြီဆိုရင် သူ ခြံဝထိ လိုက်ပို့လိမ့်မယ်။ ပြီးရင် ခြံထဲမှာ တစ်ကောင်ထဲ ဆော့နေလိမ့်မယ်။ မိုးရွာတော့မှ ဒါမှ မဟုတ် သူ ဗိုက်ဆာတော့မှ အိမ်ထဲပြန်ဝင်လာလိမ့်မယ်။

ကျွန်မကတော့ ထုံးစံအတိုင်း နိစ္စရူဝအလုပ်တွေနဲ့ ကျင်လည်ရဦးမှာပေါ့။

ချက်စရာ ပြုတ်စရာများ ချက်ပြုတ်လိုက်သည် နှင့် တစ်မနက်ခင်းသည် ကုန်မှန်းမသိ ကုန်လွန်သွားပါပြီ။

ဒီနေ့တော့ ကျွန်မ မောင့်စာကြည့်ခန်းကို ရှင်းပေးမယ် စိတ်ကူးတယ်လေ။

မောင်က သူ့စာကြည့်ခန်းကို ဝင်ရင် မကြိုက်ချင်ဘူး၊ သူ့ဘာသာပဲ ရှင်းလေ့ရှိတယ်။

အခုတလောတော့ မောင် အလုပ်သိပ်များ နေတာမို့ စာကြည့်ခန်းထဲ

ဝင်တာတောင် မတွေ့ရဘူး။

မောင့်စာကြည့်ခန်း တံခါးကို ဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ဖုန်နံ့က ထောင်းခနဲပဲ။

ကျွန်မ လေထဲ လက်နဲ့ ခါယမ်းလိုက်မိတယ်။

မောင့်စားပွဲပေါ်မှာ ပထမဆုံးတွေ့လိုက်ရတာက မောင်နဲ့ ကျွန်မရဲ့ မင်္ဂလာဦးဓာတ်ပုံပါ။

ဓာတ်ပုံကို ကျွန်မ လေနဲ့ မှုတ်ပြီး ဖုန်တွေ လွင့်ခါစေလိုက်တယ်။

ပြီးတော့

အံ့ဆွဲတွေကို ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိတယ်။

အံ့ဆွဲထဲမှာ စာအိတ်ညိုကြီးတစ်အိတ်...။

ကိုင်ကြည့်လိုက်မိတော့ ပျော့စိစိနဲ့ ။

ကျွန်မ သိချင်စိတ် အရမ်းပြင်းပြ လာပြီး ဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။

အင်္ကျီတစ်ထည်။

ဒီအင်္ကျီကို ကျွန်မ မြင်ဖူးသလိုပဲ။

အင်္ကျီကို ဆတ်ခနဲ ဆွဲထုတ်ကြည့်လိုက်တဲ့ အချိန်မှာ အင်္ကျီထဲက ဓာတ်ပုံတစ်ပုံ လျှောကျလာတယ်။

ဒီအင်္ကျီဝတ်ပြီး ရိုက်ထားတဲ့ ကျွန်မဓာတ်ပုံ။

ဘာကြောင့် သိမ်းထားမှန်း မသိဘူး။

ဓာတ်ပုံကို ဆတ်ခနဲ နောက်ကျောလှန်ကြည့် လိုက်မိတယ်။

Accident...

မြတ်စွာဘုရား။

ဘာတွေ ဖြစ်ခဲ့တာလဲ။

အက်ဆီးဒင့် ဆိုပါလား။

ပြီးတော့... ရက်စွဲတစ်ခု...။

ဘုရား... ဘုရား...။

ကျွန်မဟာ အဲဒီအင်္ဂါဝတ်ထားတဲ့ ရက်စွဲတစ်ခုမှာ အက်ဆီးဒင့် တစ်ခုခု ဖြစ်ခဲ့ဖူးသလား။

‘.....’

ကျွန်မ...

ဘာမှ ပြန်စဉ်းစားလို့ မရဘူး...၊ ဘာမှ ကို မမှတ်မိတာပါလား...။

ရင်ထဲ တဒိတ်ဒိတ် အခုန်မြန်လာတယ်။

အသက်ရှူအရမ်းမြန် လာပြီး သက်သာလို သက်သာငြား ခြံထဲပြေးဆင်းမိတော့တယ်။
